

Zittend werken?

In de keramiekwereld wordt er veel gewerkt vanuit een zittende positie, aan een tafel of een draaischijf, weliswaar een comfortabele houding maar één die ons weinig toelaat om afstand te nemen. Om de creatie beter te kunnen aanschouwen is het nodig dat we onze activiteit onderbreken. We zitten er soms met onze neus te veel en te dicht bij. Door momenten inlassen van reflectie waarop we enkel waarnemen, zonder te willen ingrijpen creëren we rustpunten voor onszelf en uiteraard in ons werk.

Maar het gaat daarbij niet alleen over afstand nemen maar ook over het al dan niet optimaal gebruik van de energie die voorhanden is.

Als docent heb ik meermaals gewezen op de onderliggende verhouding tussen de positie van het lichaam, stilstaand of in beweging en het karakter van een creatie. Bij zittend werken komt enkel de energie vrij vanuit de torso, de handen, armen en het hoofd. De rest, de vitaliteit in de onderste ledematen en de buikholte blijft onaangeroerd. Nochtans ligt daar een belangrijke centrum van kracht verscholen.

Door zich vrij rondom de creatie te bewegen kunnen we deze benutten. Met het verleggen van het zwaartepunt, door op te staan en te bewegen zijn we in staat het hele potentieel van het lichaam aan te wenden. De energie die hierbij vrijkomt, transformeert, dynamiseert niet alleen ons maar ook het werk. De bevrijding van stagnatie in het lichaam binnen bevrijdt tegelijkertijd de creatie buiten. Zij komt terecht in een soort van virtuele ruimte, onttrokken aan de zwaarte van zijn oorspronkelijke basis. Zo ontstaan er tal van nieuwe mogelijkheden, waarin én het statische én het beweeglijke zijn plaats krijgt.

Geert Van der Borght